

L'AUTONOMISTA

DIARI FEDERALISTA REPUBLICÀ I D'AVISOS I NOTÍCIES - ES PUBLICA A LA TARD

ANY XXXIX

GIRONA, DIMARTS, 4 D'AGOST DEL 1936

NUMERO 9.925

FRANQUEIG CONCERTAT

L'ENEMIC PUBLIC NUMERO 1

En els cataus de les consciències turbulentes, en el fang de les baixes i miserables passions reaccionàries i en les sacristies de l'odi i el rancor hi fa niu l'únic, i possible, enemic del poble: el rumor. - Cal que tots els ciutadans duguin a terme la més enèrgica obra de sanejament. - Barreu el pas al rumor! - Declareu la guerra als alarmistes!

Verçuda la revolta al carrer, aixafat completament el feixisme reaccionari i militarista, ens ha quedat, a casa nostra, un dels enemics més terribles i malvats. L'únic enemic possible en aquesta hora de victòria esclatant i magnífica del poble. Ens referim al rumor. Aquest rumor que ningú sap d'on surt, però, que intenta - amb la més perfidiosa traïdoria - infiltrar-se en les pacífiques llars de la ciutat per a produir un estat de malestar i agitació.

Hem dit que era un dels enemics més terribles i malvats i sostenim aquesta categòrica afirmació.

El rumor és malvat, perquè, és una arma covarda, deslleal i innoble, de la qual es valen els enemics de la República i la Democràcia que no tenen prou pit per a plantar cara i lluitar com ho fan els homes. És malvat, perquè, obra des de la fosca, des de l'anònim i amb tota alevosia, premeditació i abús de confiança.

El rumor és terrible, perquè, gravita - sempre - damunt d'espirits timorats i endebles, procurant prendre consistència en l'ignorància supina i l'analfabetisme de cert sector de l'opinió.

Però, ha arribat el moment d'actuar amb decisió i energia. Cal donar, immediatament, la batalla conjunta a aquest enemic públic número 1. Cal obrar decididament i ràpid. I, en aquesta tasca meritíssima, té de col·laborar-hi tot el poble. És precís que cada ciutadà aporti el seu esforç personal. Sols amb l'ajuda de tots es podrà lograr l'acabament radical de tot aquest enfilall d'absurds, idiotes i mal intencionats rumors. Rumors que disparen, com a sagetes verinoses, tots aquells que no s'atreveixin a agafar el criminal i fraticida fusell de la reacció.

És ineludible declarar la guerra al rumor i als alarmistes. Una guerra a mort, sense quarter ni treva. Una guerra cruenta, implacable i titànica.

Les imbecilitats de les ràdios faccioses no poden ésser repetides

seriosament. Sols tenen d'ésser un eloqüent punt de mira per a demostrar el migrat grau de cultura i l'enorme cretinitat dels generals insurrectes.

Ràdio Sevilla fa patent el que seria d'Espanya en les mans d'un general despota, crudel, sanguinari i amb la mentalitat d'un agutzil de l'Inquisició. I, aquesta vegada, demano que em perdonin aquells agutzils de l'Inquisició, per la denigrant comparança.

Totes les notícies fantàstiques de Ràdio Sevilla es van desmentint per si soles, per la seva mateixa mostruositat. Dies enrera deia, el grotesc capítol i bandoler amb galons Queipo de Llano, que començava la fugida dels personatges adictes al Govern de la República. Esmentava - com a exemple - que el general Gómez Caminero havia passat la frontera portuguesa. Cert. Però, fou per a fugir dels traïdors i miserables insurgents, i per a tornar al costat del poble espanyol, per a lluitar en defensa de la Llibertat.

Tots hem pogut llegir l'arribada a Madrid de l'heroic general Gómez Caminero.

I, així són totes les informacions que dona Ràdio Sevilla.

Per això té d'emprendre una violenta campanya de sanejament ciutadà. La pau dels esperits ho reclama amb urgència apremiant.

Es té de muntar la més rigurosa guàrdia cívica per a barrar el pas al rumor, d'una manera contundent. La notícia falsa, llançada amb l'exclusiu objecte de produir un malestar; notícia fabricada pels escassos enemics de la Llibertat, en els laboratoris de la derrota, té de quedar asfixiada en arribar a vosaltres. I, - encara més - cal prestar un seivei d'alt civisme a la pàtria, en aquesta hora de prova, possant en evidència els alarmistes i propagadors de rumors.

Guerra al rumor i als seus cómplices!!!

GERMINAL ROIG

DEL TEMPS PASSAT

Els francesos a Roses

La vila de Roses, tan joiosa davant la mar inefablement blava, ha estat trasbalsada en temps de guerra per les vicissituds de totes les places fortes i la seva possessió ha estat sempre fortament cobejada pels invasors de la nostra terra.

A la Convenció francesa hom va parlar d'ella com d'un nou Toló. En la campanya del 1794 els soldats de la República aconseguiren apoderar-se del "raval dels Grecs", després ed dura lluita, i l'any següent la població es rendia, després d'haver-se defensat bravament.

Quan la guerra napoleònica, l'any 1808, el general Saint-Cyr, que havia establert el seu quarter general a Figueres, atacà Roses, perquè, a l'empar del port, els anglesos facilitaven el proveïment de la ciutadella. Els assetjadors, en la nit del 26 al 27 de novembre, varen apoderar-se de la vila, defensada per 500 homes, 300 dels quals varen morir i 150 foren fets presoners. En el llibre d'òbits de l'arxiparroquial varem trobar una declaració d'haver estat enterrat al cementiri de l'església un oficial de la marina francesa, Lluís Sauvage, que va ofegar-se el primer de novembre de l'any 1809 en aquell port, en un combat entre els vaixells de l'Imperi francès i els anglesos. El seu cadàver fou trobat el dia 11 a la platja, on l'havien llançat les ones, i reco-

negut per tots els de la tripulació de la seva nau que havien pogut salvar-se.

No hem pas trobat més rastres importants de la dominació francesa a Roses, fora de les ruïnes d'una font que hi havia a un costat de la ciutadella i que sembla era anomenada font de la "Victoire"; però no és pas ben segur que fos de la mateixa època.

Hom ens diu que anys enrera encara hi havia per aquells encontorns alguns vellets que recordaven coses que havien sentit contar "del temps dels francesos". Aquests vellets han desaparegut i amb ells s'ha esvaït per sempre un seguit de records i de llegendes d'aquella gran lluita que va commoure la terra catalana.

Ça i lla, però, en aquest plaçid Empordà que ha vist passar exèrcits de tota mena, es conserven alguns arxius familiars amb documents de l'època, que caldria guardar amb tota cura per al dia que pugui fer-se l'estudi de conjunt d'aquella guerra, en tots els seus aspectes.

Aquests arxius són més reveladors i més interessants de vegades que els mateixos arxius oficials. Potser la guerra hi és vista més de prop, amb totes les seves angúnies i totes les seves misèries. Hi ha moltes notes i detalls perfectament banals; però

n'hi ha d'altres d'una veritable intensitat dramàtica, com aquest d'una casa empordanesa molt acabada, de la qual, quan la lluita és més encesa i els combatents d'un costat i altre no escolten més veu que la de l'odi instintiu, són tretes com a ostatges dues formoses i riques púb-les.

Que n'és de diferent la guerra, a través d'aquests vells païpers, de la que ens evoquen certs quadros i lli-

bres d'història! Hom la hi veu "viscudà" i soferta hora per hora i dia per dia, amb totes les seves misèries i totes les seves lletjors i sense cap de les grandeses amb què ha estat embellida pels poetes i "teoritzada" per alguns escriptors que ens han presentat la guerra com un do dels déus per a enfortir i regenerar la humanitat.

CARLES RAHOLA

TEMES SOCIALS

Què esperem de la vida

Si ens plantejem seriosament la qüestió: Què esperem de la vida social?, fàcilment trobarem unes coincidències entre els homes, bastides comuns la realitat del que la vida donament ens pot donar. El sentit comú de la gent no exigeix mai impossibles. Si el poble reclama o s'exclama és que està frísos per a convertir la seva energia puixant en treball creador de pau i de benestar. Quan tots, rics i pobres, proletariat, classe mitja, tècnics, enxaixen l'èstera social, frenètics o exasperats és que demanen buidar l'empenta creadora en una obra de conjunt. El poble necessita teixir petita història, però, amb do agudíssim, exigeix una directriu que el menï a la Gran Història. Aspira convertir-se en agent d'un procés social d'integritat.

De fet, la sensibilitat social del poble és superior a la crisi econòmica

al daltabaix polític i al relaxament espiritual perquè els conté tots en fermentació; en estat febril de recerca i de creixença. El poble busca com endegar les seves necessitats i les seves possibilitats meravelloses. Tothom nota que el ritme evolutiu de l'organisme social no segueix de bon tros ni el progrés tècnic, ni les conveniències de la vida moderna. Hi ha una falta de correspondència i de compenetració. Les finalitats entre la vida de l'individu i la vida social no marxen sincròniques, perquè s'ambia que s'ignoren les característiques. Ens esmerçarem a determinar-les. Procurarem definir què és el que hom espera de la vida, i la vida social pot oferir-li, intencionats d'ajudar-ne la coordinació.

Primer de tot, hom fretura un medi propici on satisfer les necessitats elementals: nodriment, habitació, ha-

billament, generació, cultura, assistència, etc. D'aquest conjunt de necessitats vegetatives en diem Economia social a l'agent humà que elabora l'anomenem productori; a qui usdefruïta els productes, consumidor.

Existeix un dret a la vida. Cal per tant instituir un nivell mínim de vida econòmic-social per a cada persona, suficient a la seva capacitat normal de consum i escandallat del patrimoni creat amb el treball. Aquesta és la finalitat de la justícia econòmica: produir i usdefruïta, amb mesura. Equitativament.

Segonament, desitgem que la col·lectivitat ens ofereixi un camp on poder manifestar la nostra individualitat: Posar en joc els nostres interessos particulars, comproment-nos a respectar l'imperatiu de la llei. D'aquest joc social de bescanvi en diem Política, i al seu conjunt Drets de l'Home i de ciutadania. La llibertat de pensament, la inviolabilitat de domicili, el sufragi, el respecte a les creences, organitzats democràticament formen els elements de la ciutadania. Ens cal una llibertat política, si aspirem a no sentir cohibida o coaccionada la nostra existència, però aquesta acció recíproca lliure, entre l'individu i la col·lectivitat política, ha d'anar condicionada pel Dret i la norma jurídica ja que són el millor procediment racional d'entesa.

Finalment, ens precisa un estadi on poder realitzar-nos com a esperits responsables dels propis actes i del nostre destí; on trobar quan la vida superior ens promet i és humà engendrar. La persona com a creadora d'arts, ciències, lletres, idees i va-

lors morals de caràcter social tals com proïsme, altruisme, amor familiar... ha de poder manifestar-se sense impediments a fi i efecte que existeixi un veritable lligam de comunicació entre els sentiments superiors dels individus. Si la natura dota a certes persones de capacitat per a elevar la vida quotidiana als estadis purs del món espiritual, el poble ha de poder fruir de tal emoció estètica, tan aviat plasmada en un film, en una obra musical o literària, com en actes de generositat, d'heroisme o de bellesa física.

Si resumidament aspirem a treure una conclusió a la immensitat d'uns temes només apuntats lleugerament, haurem de dir que la Persona com a factor social té unes necessitats que cal atendre, i unes possibilitats de crear productes socials que cal coordinar per mitjà d'un organisme o d'un sistema de relacions avui anomenat Estat. Si fins ara hom lluitava per uns drets només polítics, d'ara endavant caldrà partir del principi universal que la Persona i els grups socials treballen valentament per a implantar uns drets i uns deures econòmics, polítics i espirituals.

Aquesta exposició que podria semblar una apreciació teòrica o només especulativa, la trobem manifestada ben clarament en el camp social. Els partits, els agrupaments democràtics i les organitzacions empanades en el

principi del dret, lluiten per a la defensa dels valors polítics. Els sindicats i les cambres comercials i industrials, batallen per a la defensa dels drets del productor. Les professions anomenades liberals, els creadors de cultura, bellesa o espai, defensen els privilegis del tècnic i de l'especialista.

Productor, Polític i Tècnic — adoptem el mot tècnic per a generalitzar el sentit de cultivador de ciències i arts — són els tres agents actius de la convivència. Cal, per tant, donar-los contingència i procurar situar-los al lloc que els pertoca dins la Unitat Social. Només destinant al sindicat de productors, al partit polític i als especialistes tècnics, a la funció social que els pertoca, evitarem aquella lluita fratricida que actualment es manifesta per tal d'enlairar el poder, i comandar-lo airotrament.

El mot d'ordre d'avui no ha d'ésser la lluita de classes, ni el joc egoista de la supremacia, ni la prerrogativa de bàndol, sinó el desig reflexiu i humà de col·laboració de tots amb tots. Hem de protegir el nou sentit de la vida, — tant personal com social, — que es troba en plena eclosió. Tant el Productor, el Polític i el Tècnic, com el Partit, el Sindicat i l'Especialista han de coincidir en un sol objectiu i en una sola idea: La Humanitat. L'edificació d'una Era Nova.

J. PLANES

UNA VEU REPUBLICANA

En un gran discurs, radiat a totes les terres d'Espanya, el senyor Pere Coromines, ha assenyalat l'enemic que cal vèncer: el morbós esperit militarista

Ahir, a les nou del vespre, el President del Consell d'Estat, senyor Pere Coromines, pronuncià, davant els micròfons instal·lats al Palau de la Generalitat, el següent discurs:

"Os habla un viejo catalán apartado estos días por sus achaques de la lucha contra la sublevación militar. Desde su forzado retiro ha madurado esas reflexiones con las experiencias de su pasado.

Una vez más, la nueva Cataluña, puesta sobre los carriles de su destino por el gran vidente Francisco Macià, ha respondido a lo que este gran hombre quiso que fuese. A las dos de la tarde de aquel día, se proclamó la República en Barcelona y a las tres de la tarde Macià controlaba el Castillo de Montjuich y la Capitanía General, cuando aun el Conde de Romanones no había convocado su último Consejo de Ministros. En el 6 de octubre Cataluña puso en juego la vida de sus hombres más ilustres y su propia libertad colectiva para hacer honor a los compromisos tomados para la defensa de la República. Y ahora, en la noche del 18 al 19 de julio, se apostó para aplastar de una manera fulminante la más audaz y bien dirigida rebelión militar. A las diez horas de haber estallado ésta, había sido vencida y hechos prisioneros sus caudillos, cuando todavía en todas partes no se había iniciado, y así el triunfo obtenido en Cataluña pudo hacer pesar un triste sino sobre las últimas adhesiones a la rebelión.

Estat vez, como en el 14 de abril y como en el 6 de octubre, Cataluña ha oído la palabra vibrante de Luis Companys y ha visto en sus hechos un ejemplo de decisión en el sacrificio. El ha sido en todo nuestro Presidente, resuelto, previsor, humano, audaz en los sitios de lucha y garantía de un derecho de gentes para los vecinos.

Nuestro pueblo corrió a las armas en cuanto la amenaza de la sublevación se hizo efectiva, se puso al lado de las fuerzas leales, entre las que es preciso citar especialmente a los Cuerpos de Asalto y Seguridad, y las amparó y sostuvo valientemente y las envolvió con la aureola del ambiente popular. No quiero marcar preferencia, ni hacer excepciones, pero sería imposible silenciar sin injusticia la parte que tomaron en la acción las más avanzadas organizaciones obreras.

He aquí como ha respondido el espíritu de la Cataluña nueva, esa Cataluña que todos los españoles avanzados habéis contribuido a encuadrar dentro los límites todavía estrechos de su Estatuto. A los que nos hicieron la injuria de combatirlo per el hipòcrita temor de que ahogáramos en nuestro espíritu tradicionalista las aspiraciones catalanas les ha ofrecido el espectáculo de todo el frente obrero luchando confiadamente al lado del Gobierno de Companys. A los que nos injuriaron

diciéndonos que el Estatuto representaría el recrudescimiento del separatismo les ofrecemos el ejemplo de una Cataluña que después de haber sometido a los enemigos del régimen que se ha dado libremente España, manda a sus hijos por millares a más de 300 kilómetros de la capital a luchar generosamente por la emancipación de sus hermanos aragoneses.

No es esta la hora de hacer comparaciones cuando todos en España hemos luchado igualmente y con arreglo a las circunstancias en que nos hemos encontrado. Ni tampoco hemos de discriminar ahora cual entidad, ni que organización política o social ha ejercido una influencia preponderante. Nos basta decir que el éxito obtenido en la lucha es debido a encontrarse en el poder un Gobierno de ese Frente Popular que ha sabido crear un ambiente y unas garantías de libertad que inspiraron confianza incluso a las organizaciones obreras más apolíticas y extremas. Por esto ahora más que nunca hemos de estrechar las filas de ese Frente Popular y, en cuanto a éste, ha de pensar si no quiere deshonrarse en sacar todas sus consecuencias de esta colaboración con los obreros que ha recibido su bautismo de sangre en las barricadas.

Mientras el enemigo esté en pie será cosa relativamente fácil mantener la unión con los unos y la cooperación con los otros. Pero en cuanto la sublevación esté definitivamente vencida será natural que cada uno recobre y haga valer sus características especiales. Para entonces será preciso tener una idea clara de lo que ha sido y es el Frente Popular y estar convencido que no ha sido el mero resultado de un azar electoral, sino la reunión inevitable de todas las fuerzas políticas que se aprestaron a realizar esta transformación social a que en todas partes da lugar la agonía del capitalismo, mediante procedimientos opuestos a todo materialismo fascista o nazista, con la vigorosa interpretación de las esencias democráticas.

Cuando cada uno vuelva a su lugar, todos habrán de recordar que han estado luchando juntos y que los resultados de una lucha no podrán ser acaparados por un grupo sólo de elementos que conjuntamente han triunfado. La sangre que se derramó ha de producir sus frutos si no se quiere deshonrar la victoria. A los apolíticos y a los hombres de la pequeña burguesía que pudieren hacerse la ilusión de hacer volver las cosas al antiguo estado, ese viejo, cargado de años y de experiencia, les dice que la normalidad anterior al 19 de julio no volverá jamás. Y a los que soñaron dictaduras más o menos disimuladas, de una sola clase social, les digo que no deben olvidar los servicios que puede prestar a la reforma futura esa pequeña burguesía que integra en gran parte las filas del

Frente Popular. El éxito de la revolución está en la línea de coincidencia de unos y otros, y los que quisieran acaparar exclusivamente los frutos de la victoria serían los responsables de una nueva lucha que, en todo caso, redundaría en perjuicio de la revolución.

Pero el enemigo continúa todavía en pie, y ese enemigo no es el falangismo insignificante, ni siquiera el tradicionalismo carlista que en algunos puntos le sostenga equivocadamente por simpatía. El enemigo ahora es el morboso espíritu militar, que debe ser aplastado para siempre. Cualquiera que sea la organización futura habrá que contar con un ejército disciplinado. No se conoce ninguna forma de Estado, por revolucionario que sea, que haya podido prescindir de un Ejército u otro. No hemos de ir, pues, contra el Ejército, porque nuestra revolución tiene ya, y habrá de tener siempre uno. Pero en la ordenación de éste será preciso asegurarnos de que no pueda rebrotar en su seno el sentido militarista morboso que quiere convertir el instrumento en origen de autoridad. No hemos de permitir que vuelva a producirse el vilipendio bajo el cual durante tantos años hemos vivido, esa suesión de juntas militares que ya hicieron decir a un político conservador: "pues que gobiernen a la luz del día los que pretenden gobernar a la sombra y no dejan gobernar". En tiempos de la Monarquía, durante la Dictadura y desde que instauramos la República, hemos vivido indignamente bajo la presión de uniones militares, y no hemos hecho ni intentado hacer nada que no hayamos sentido la presión de ese pie en el cuello, de modo que todos nuestros actos se valoran según la inminencia o el alejamiento de la actuación de esa amenaza. El pueblo no podrá gobernar libremente hasta que desaparezca toda fuerza que actúe como un poder moderador.

Esas son las palabras de un viejo que se ha visto apartado por sus achaques de la lucha y que sólo os puede asistir con la fuerza de su experiencia. Permaneced unidos, y cuando, terminada la guerra contra el enemigo común, cada uno se vuelva a su posición, piense que esas no ha de volver a ser las antiguas, sino otras desde las cuales no se pierda de vista que los otros también tuvieron su parte en la victoria. Seamos fuertes, pero humanamente fuertes. Apartemos de nuestro lado a los que tengan un ideal, porque esos sólo luchan por la materia, y la materia hace al hombre inútilmente sanguinario y rapaz.

Als meus amics de Catalunya els demano que prenguin per a ells aquelles paraules que acabo d'adreçar als germans d'Espanya. Estem en una hora en què la part millor del sentiment de Catalunya lluita per un ideal que ens és comú als altres pobles d'Espanya. Com més catalans siguem, més gloriosos ens hem de sentir d'aquesta capacitat de Catalunya de lluitar pels altres quan amb el propi coratge s'ha fet senyera de si mateixa.

José Escatllar

Material Eléctrico.
Batería de cocina.
Artículos para regalo.
Lámparas «METAL».
Rambla Libertad, 28 y 30
GERONA

COMARCALS

STA COLOMA DE FARNERS

L'Alcaldia ha fet públic que d'acord amb el decret de la Generalitat, a totes les activitats industrials, comercials i mercantils de nostra ciutat queda establerta la jornada setmanal de les 40 hores, així com als obrers s'ls deu abonar un 15 per cent d'augment en els seus salaris.

S'està fent el lliurament de les respectives cartilles militars, al capus del corrent any 1936, que el primer d'aquest mes ha ingressat en caixa per al servei actiu.

Pel Comitè Revolucionari s'ha fet un repartiment entre les persones i comerços adinerades de la nostra ciutat, per tal de cobrir els jornals dels milicians de nostra ciutat i altres despeses necessàries.

Els companys Ramon Soler, Joan Cubarsi i Lluís Boix, advocats, han establert a Girona un despatx jurídic.

El Comitè Revolucionari de nostra ciutat ha acordat editar un setmanari en el que s'hi reflexi llur actualitat i l'ideari de la gesta antifeixista.

El Corresponsal

OLOT

En aquesta ciutat regna absoluta normalitat, els serveis van normalitzant-se ràpidament mercès a l'activitat del Comitè local.

Per ordre de dit Comitè, des del passat dilluns es treballa normalment en tots els rams, quedant exceptuats de reintegrar-se al treball els que formen part de les milícies antifeixistes.

El magnífic local que pertenesqué al Centre Catòlic d'aquesta, ha estat incautat per la C. N. T.

Continuen les detencions de significats elements dretans, els quals han ingressat a la presó, alguns dels quals estan incomunicats.

L'edifici del fugitiu Josep Puig Pagès, ha estat incautat pel Comitè, el mateix que el comerç establert a la planta baixa, el qual ha obert les seves portes sota el control del Comitè local.

Els jornals dels obrers en atur forçats i d'aquells els patrons dels quals no tenien crèdit en les entitats bancàries, han estat pagats mitjançant l'entrega forçosa del capital dels més acabats elements dretistes, per aquest Comitè.

ROSES

L'execament feixista en aquesta localitat pot dir-se que va passar completament desapercebut, doncs a penas si hi ha feixistes.

El Sindicat de la C. N. T. acorda, en els primers moments, declarar la vaga general i celebrà també un gran miting per a constituir les milícies antifeixistes, sota el control del Comitè revolucionari constituït per la C. N. T., U. G. T., Esquerra Republicana i Partit Socialista.

Deu mencionar-se l'actitud espontània del digne capità de carrabiners senyor Munyoz, el qual als primers moments de sapiguer-se la sublevació facciosa contra la República es posà immediatament a les ordres de l'Ajuntament i del Comitè.

El dimercres a la tarda es sapigué que un automòbil de L'Escala portà la notícia de què de Begur havien sortit diverses embarcacions amb direcció a França, i els hi mancà temps per a què carrabiners i grups de milicians antifeixistes sortissin en sa persecució en unes embarcacions protegides pel vaixell de l'esquadra "Marino Cante". El resultat fou negatiu, doncs no trobaren cap feixista.

Durant aquests darrers dies s'han practicat alguns registres en cases particulars i masies properes, incautant-se de varies armes de foc.

L'Ajuntament s'ha incautat de l'edifici que fou església, i els milicians antifeixistes tregueren de l'interior tot el material que hi havia i l'han habilitat per a mercat d'hortalissa.

A Garriguella han estat detinguts Jaume Berta i Salvi Ferrer, ex-alcaldes i delators del 6 d'octubre. Actualment es troben empresonats al castell de Figueres.

Un nombrós grup de vehins d'aquesta població, allistats a les milícies populars, marxaren en un camió, a Barcelona, per a dirigir-se després a Saragossa. Tota la població va sortir a acomiadar als nostres braus antifeixistes. Avant, per Catalunya i la República!

Bosch Masgrau J.M.
METGE
TISIÓLEG DE L'HOSPITAL DE LES
COMARQUES GIRONINES
MEDICINA GENERAL
MALALTIES DEL COR
I PULMONS.
CONSULTA:
D'11 a 1 del matí i de 4 a 6 de la tarda
Plaça de l'Oli, 2, pral. — GIRONA
TELÉFON, 251

NOTÍCIES

EL COMISSARI DE LA GENERALITAT

El senyor Layret ens ha manifestat que ahir va acudir a acomiadar la columna d'abnegats voluntaris defensors de la República.

El senyor Layret ha fet grans elogis de l'admirable esperit i entusiasme de les forces.

EL COMISSARI D'ORDRE PUBLIC

El Comissari d'Ordre Públic ens ha rebut a l'hora acostumada. Ha ratificat que la vida, a les nostres comarques, transcorre amb absoluta tranquil·litat.

COMISSIO DE TREBALL

Aquesta Comissió convoca per aquesta nit, a les nou, en les seves oficines, (Biblioteca Municipal) els obrers de la pedrera de Joaquim Soler i els patrons flequers.

La Comissió de Treball ha autoritzat tirar barrenades en la pedrera de calcs hidràulica anomenada "La Bohiga".

A la Comissaria de la Generalitat s'ha donat fi a l'inventari dels valors incautats pel Comitè, procedents del Palau Episcopal. El total ascendeix a un valor nominal de 31 milions 243.000 pessetes, de les quals corresponen 20 milions al Deute Perpetu Interior d'Espanya, 750.000 pessetes al Deute Amortitzable i 2.970.000 pessetes al Deute Perpetu Interior.

La resta està invertida en valors industrials i companyies de gran solvència.

Tots aquests valors han quedat dipositats a la Caixa de la Comissaria de la Generalitat.

NARCIS DEYA

Cirurgià - Callista
Practicant

Visita d'11 a 1 i de 4 a 7

Ciudadans, 14 - 1.ª

GIRONA

EL DIPUTAT PER GIRONA SENYOR CASANELLES, PRES A PAMPLONA

El nostre estimat amic i correl·ligonari, el diputat per Girona i subsecretari de Treball, oan Casanelles, fou detingut pels rebels de Saragossa quan es dirigia a Madrid, el dia 18, es troba pres en el castell de Sant Cristófor, de Pamplona.

Sentim la detenció d'aquesta destacada personalitat republicana pels criminals feixistes.

Ahir a tres quarts de set de la tarda sortí cap alfront d'Aragó una bateria d'artilleria pesada, perfectament dotada de material i personal tècnic i auxiliar. Abans de sortir de la Caserna, el membre del Comitè Executiu company Joan Qler, adreçà una breu allocució als expedicionaris.

Com a delegat polític del quadre de comanament hi va el destacat militant obrer Miquel Galolà, del P. O. U. M.

La dotació de personal està romposta — apart dels oficials i classes militars — per milicians del P. O. U. M. i de la C. N. T.

Una immensa gernació acudi a l'estació per a acomiadar als expedicionaris. Galolà, en mig de les ovacions entusiàstiques del públic, pronuncià un parlament coratjós i de tons ardents. La moral dels nostres camarades que van a unir-se als que ja estan lluitant per a esclafar la bestia feixista, no pot ésser més elevada. La seva consigna és: "No passaran. Vencerem".

L'ordre del dia per a la sessió que demà dimecres celebrarà l'Ajuntament, és com seguir:

Acta de l'anterior.
De Finances:
Habilitacions i suplementes de crèdit dels pressupostos especials d'Eixample.
Sobre execució d'acords sense consignació en pressupost.
De Governació:
Sobre nova distribució de les atribucions de les omissions permanents.
Sobre incorporació del Cementiri al patrimoni municipal.
Sobre situació de funcionaris municipals.
Urbanització i Serveis públics:
Sobre nova pavimentació del carrer del Progrés.
Assistència Social i Sanitat:
Sobre nou règim de venda i distribució de llet.
Prees i preguntes.

Aprofitant la remoció de l'actual empedrat del carrer del Progrés, que es practica amb motiu de la instal·lació del telèfon automàtic, l'Ajuntament es proposa substituir aquell vermitjà del modern sistema de llosa asfàltica.

A n'aquest efecte demà serà sotmesa a l'aprovació del Ple consistorial la corresponent proposta d'acord.

Els adoquins substituïts al carrer del Progrés seran emprats en la continuació de l'empedrat entre la casella d'Arbitris de l'entrada de la Devessa i el passallís del salt de Pedret, i per a empedrar així mateix la carretera enfront de la Central elèctrica d'aquest nom.

El Sindicat de Dependents del Comerç i la Indústria — Ram d'Alimentació — adherit a la U. G. T. per tal de donar compliment al decret del senyor Conseller del Treball establint la jornada de 40 hores de treball, ha acordat el següent horari, sota el qual hauran de regir-se tots els col·laboradors, botiguers de comestibles, Confiteries i similars.

Dilluns, de 9 a 12.

Dimarts, Dimecres, Dijous i Divendres inclius, de 9 a 1 i de 3 a 7.

Dissabte, de 9 a 8 del vespre.

No obstant, la dependència, excepte del dissabte començarà a les 4 de la tarda en lloc de les 3, disfrutant les dues hores reglamentàries per a dinar, el dissabte.

Fora d'aquestes hores totes les botigues deuen restar completament tancades, de no ésser així seria en perjudici de les cases que tenen dependència.

Aquest horari començarà a regir des del dia següent a la seva publicació.

J.M. BUTIÑA GUIMERÀ

METGE CIRURGIÀ

MEDICINA GENERAL
MALALTIES DE L'APARELL
DIGESTIU

HORES DE CONSULTA:
D'11 a 1 del matí i de
4 a 6 de la tarda.

CONTRACTES PER IGUALES

Carrer de les Hortes, 18, 1.ª 2.ª
TELEFON. 143
GIRONA

Els nostres amics, els Advocats Joan Cubarsi, Lluís Boix i Ramon Solé han obert un despatx jurídic a la plaça de la República, 9, 2on, primera.

Segons ens diuen d'Osor, que per ordre del Comitè Revolucionari de Santa Coloma de Farners, ha estat detingut un tal Costa, que fa cosa de cinc o sis setmanes va treure de casa llur un seu fill que no volia anar a missa, donant-li per tot ajut cinc pessetes.

Com sigui que uns dies després s'assabentés que havia estat recollert en un casa de pagès d'aquell terme, s'hi presentà amenaçant-lo de mort per haver donat acolliment al seu fill i dientlos que sols recollien malfactors i descamisats de la fal.

Se'ns diu de Santa Coloma de Farners, que amb la implantació de la jornada setmanal de 40 hores s'ha acordat que en les fàbriques el dilluns no es treballi.

COMITÈ EXECUTIU

Per ordre del Comitè Executiu es fa avinent que en el termini improrrogable de 8 dies deuen presentar-se a la Intervenció d'Assegurances, oficina de la Comissaria de la Generalitat, tots els llibres de comptes de totes les companyies d'Assegurances i Monts de Piedad o Mutualitats, acompanyant aquestes últimes un exemplar dels seus reglaments.

DELEGACIÓ D'HISENDA DE GIRONA

Es posa en coneixement dels contribuents que tinguin pendents d'ingrés en el Tresor Públic l'import de liquidacions per ingrés directe que, continuant vigents totes les disposicions fiscals i essent degudament autoritzada la retirada de fons dels comptes corrents bancaris pel pagament de contribucions, imposts i exaccions, deuran procedir sense excusa ni demora a fer efectius els ingressos que corresponen a fi d'evitar-se la responsabilitat i recàrrecs del procediment executiu d'apremi.

DELS ESCRITS PUBLICATS
A L'AUTONOMISTA EN SÓN
RESPONSABLES LLURS AU-
TORS

El Sindicat Unic del am de la Fusta de Girona convoca a tots els seus afiliats a l'assemblea extraordinària que tindrà lloc avui a dos quarts de set al local social (abans Ateneu Social Democràtic).

ASSOCIACIÓ ART D'IMPRIMIR I ANEXES

En la reunió general extraordinària celebrada al nou local d'aquesta Associació (abans Amistat) es prengueren els següents acords:

Nomenar una Comissió Administrativa per tal que es cidi de reorganitzar el nou estatge social. Aquesta comissió va quedar constituïda pels companys Tremps, Rigau, Varés, Na-

dal, Oliva i Molas per la Junta Directiva.

També es recomanà que tothom sapiga defensar els seus drets amb motiu de la disposició del Govern de la Generalitat referent a la jornada de 40 hores i l'augment del 15 per cent.

La Junta recabà un vot de confiança per tal d'admetre o refusar les nombroses peticions d'ingrés que se li han fet.

També s'acordà que el total del 15 per cent d'augment de la present setmana sigui destinat a engròixir la subscripció a favor de les columnes gironines que marxen cap a Saragossa.

—El Secretari, A. Crosa.

PER TELÈFON MADRID

DISPOSICIONS DE "LA GACETA"
Madrid. — La "Gaceta d'avui publica, entre altres, les següents disposicions:

Marina. — Ordre circular disposant que es considerin habilitats amb la categoria corresponent el personal de qualsevol càrrec o cos que hagi d'exercir funcions que s'indiquen.

Habilitant el mestre radiotelegrafista Josep Balboa López perquè amb la categoria equivalent a capità de navili pugui actuar de jutge instructor en els procediments que se segueixin amb motiu de la rebel·lió en els vaixells de la Marina de Guerra.

Governació. — Ordre disposant que cessin definitivament en el servei actiu els caps de la Guàrdia civil compresos en la relació que es publica.

Guerra. — Ordre suspenten tots els funcionaris que dependents d'aquest Ministeri, directament o indirectament hagin pres part en la rebel·lió.

Comunicacions. — Decret declarant incautades per l'Estat temporalment, totes les instal·lacions i dependències de l'Emissora ó. A. J. 2 Radio Espanya.

Un altre idem id. id. E. A. J. 1, Transràdio Espanyola.

Agricultura. — Un decret que diu: Article primer. — El President dels Consells Agronòmics i Forestal serà de lliure nomenament del ministre d'Agricultura entre els inspectors generals del Cos.

Article segon. — La Direcció dels serveis agronòmics i forestal podrà ésser exercida per enginyers que no tinguin la categoria de caps, quedant a les seves ordres tots els altres, qualsevol que sigui el límit d'enginyers en l'escala que sigui designat, ben entès que l'exercici no excedirà la categoria ni tindrà opció a la gratificació i drets inherents a les funcions del càrrec.

Article tercer. — Queda sense efecte l'actual distribució de plantilles per a tots els serveis pendents d'aquest Ministeri, i poden ésser destinats a cada servei tots els funcionaris que es considerin precisos per a la bona marxa dels Ministeris.

Un altre decret declarant jubilats els inspectors agrònoms de Boscos.

Presidència. — Disposant la cessantia dels funcionaris dependents d'aquest Ministeri.

Governació. — Decret:

"Article primer. — Es crea, amb jurisdicció a tot el territori de la República, el Comitè Nacional d'autotransport, dependent del Ministeri de la Governació.

Article segon. — Serà funció d'aquest organisme la requisita, control, i distribució i recuperació de motors mecànics i de tots els serveis en general.

Article tercer. — Formarà part d'aquest Comitè, en representació del ministre de la Guerra, el senyor Carlos Corbacho Sabalera, capità d'intendència; pel Ministeri de Governació, senyor Mauricio Sánchez de la Parra Martínez; pel d'Indústria i Comerç, José Luis Benítez; Hisenda, José Calviño Ossorio i Julio Alvarez Cerón; per la U. G. T., Francisco M. Barraco Gandell; per la C. N. T., José Iñesta Martínez. Es nomenarà un president, un secretari i un vice-secretari.

Article quart. — El Comitè Nacional de Transports nomenarà les delegacions regionals i provincials que consideri necessàries, posant-se d'acord per als serveis de Catalunya amb el Govern de la Generalitat.

Article cinquè. — Queden derogades totes les disposicions que s'oposin al compliment d'aquest decret.

Article sisè. — D'aquest decret es donarà compte a les Corts.

Presidència. — Decret disposant que fins que torni el ministre de la Guerra quedi encarregat del despatx i firma dels assumptes pertanyents al dit departament el president del Consell de Ministres.

Decret disposant que fins que torni el ministre d'Agricultura quedi encarregat del despatx i firma dels assumptes pertanyents al dit Ministeri el president del Consell de Ministres.

ELS DRETS DELS MILICIANS

Decret que diu així:

"Es proposa del Govern premiar l'heroica actuació dels milicians populars que al costat de les forces lleials de la República contribueix de manera tan decisiva a l'aixafament de la subversió; i creu el Govern al mateix temps per reflectir els desigs francament expressats amb tant d'entusiasme, enquadrar i organitzacions regulars de combat, ajustant-les a normes de disciplina que multipliquen l'eficàcia de l'esforç i permeten obtenir amb el mínim esforç el màxim rendiment d'aquests milicians; i tot això determina el Govern a crear batallons de voluntaris, l'organització dels quals es concretarà primer a Madrid i s'estendrà més tard a altres províncies si així es cregués convenient.

Per a això, d'acord amb el Consell de ministres i a proposta del seu president, vinc a decretar:

Article primer. — Es crea a Madrid el batalló de voluntaris, la recluta del qual es farà amb els actuals milicians l'edat dels quals estigui compresa entre els vint i trenta anys.

Aniran comandats per oficials i classes de l'Exèrcit, guàrdia civil, assalt i carrabiners.

Els voluntaris estaran uniformats. Portaran un distintiu especial i el seu compromís abraçarà el temps que duri la campanya i com a mínimum dos mesos.

Article segon. — Els milicians que ingressin als batallons de voluntaris tindran dret a allotjament, manutenció i vestuari en les mateixes condicions que els soldats de l'Exèrcit regular en campanya, i gaudiran dels seus mateixos havers i plusos, així com els dels grats que vagin adquirint en servei d'armes.

Els que prestin llurs serveis a la República al batalló de voluntaris creat en virtut d'aquest decret tindran dret preferent per a ingressar als cossos d'assalt i guàrdia civil i cossos subalterns i auxiliars de l'Estat, província o municipi.

Durant el teaps que romandran en files els seran reservats els seus llocs de treball. Podran designar persona que els substitueixi mentre duri el seu compromís militar, i si els patrons de l'oficina, obra o taller en què treballlessin, no acceptessin la substitució, estaran obligats a abonar el 60 per cent del jornal als familiars del voluntari que aquest designi.

Article tercer. — Cap voluntari no podrà abandonar el servei de les armes mentre duri la campanya. Seran donats de baixa, amb pèrdua de tots els seus drets, si el seu comportament no s'ajustés a les normes indispensables d'obediència i disciplina, sense perjudici de les sancions en què puguin incórrer.

Article quart. — Pels ministeris a què afecta aquest decret es dictaran les disposicions complementàries per a la seva aplicació.

Donat a Madrid, a 2 d'agost de 1936.

SOBRE ELS FUNCIONARIS JUDICIALS O MUNICIPALS ENEMICS DEL REGIM

Un altre decret de la Presidència diu així:

Article primer. — Els governadors civils de les províncies, previ informe dels Ajuntaments i Comissions gestores respectives, disposaran la cessantia de tots els funcionaris judicials o municipals, d'empreses administrades o concessionàries de serveis de Diputació provincial o municipal que hagin tingut participació en el moviment subversiu o fossin notòriament enemics del règim, qualsevol que sigui el cos a què pertanyen i gestió que exerceixin.

Article segon. — El Govern donarà compte a les Corts del present decret.

Marina. — Decret disposant que

quedin exclosos de la relació de personal donat de baixa definitiva de l'Armada per decret de 21 de juliol darrer els tinguents de navili senyor Evarist López Rodríguez i senyor Josep Verdader Puigmarí.

Governació. — Ordre disposant que el comandant de la guàrdia civil senyor Pere Sánchez Ros passi destinat a la plana major del tercer terç, com a cap de detall.

Instrucció Pública. — Nomenant el tribunal per al concurs oposició a la plaça de professor de mecànica aplicada a la construcció, topografia i geodèsia, vacant a l'Escola d'enginyers industrials de Barcelona.

Componen el tribunal els senyors següents:

President, senyor Honorat de Castro Bonet, catedràtic de la Facultat de Ciències de Madrid; vocals: senyor Isabelo Lana Serrae, senyor Emili Fortuny Bordes, senyor Josep Serrat Bonastre, senyor Alfons Penya Boet, senyor Ramon Marcet Fabra, senyor Francesc Gómez Carbonell, senyor Andreu Muntaner Serra i senyor Josep M. Tarroja.

INFORMACIÓ DE MADRID

Madrid, 4. — Durant els dies anteriors, s'ha anat normalitzant cada vegada més la vida a Madrid, contribuint-hi en gran manera la reintegració al treball dels obrers de la construcció, segons l'acord que ja donàrem compte ahir.

Els patrons abonaran tota la setmana última als obrers del dit ram.

Ha causat excel·lent impressió les allocucions dirigides per ràdio pels intel·lectuals francesos que han vingut a Madrid a testimoniar la seva simpatia a la República espanyola, que enaltiren l'heroisme del poble espanyol que està lluitant gloriósament per vèncer la reacció feixista.

L'aviació al servei del Govern ha efectuat nous bombardeigs, essent de remarcar l'acció realitzada contra un tren que havia sortit de Medina del Campo i es dirigia a Avila, portant forces faccioses.

En els Ministeris es treballa amb la mateixa activitat de dies passats i els titulars dels mateixos laboren sens descans, donant constantment ordres no tan solament relatives a la campanya, sinó al transport de provisions, a fi d'assegurar la regularitat dels abasteciments. Els caps i dirigents dels diferents partits que integren el Front Popular estan en constant relació amb el Govern.

Es distingeix en llur tasca el senyor Indaleci Prieto, que està desenrotllant aquests dies una labor vertaderament admirable.

Un telegrama rebut directament de València anuncia que el dia ha transcorregut amb absoluta tranquil·litat essent la normalitat completa. Circulen tramvies, i en els carrers l'animació és extraordinària, ocorreguent el mateix en els pobles de la província.

De Badajoz arriben també notícies de què es fa vida normal. La premsa local publica articles apellant a la cavalleria del govern portuguès per a què desmenteixi la sèrie d'infundis que s'han fet circular sobre la situació a Extremadura, lamentant que es llençin notícies completament inexactes.

Les informacions rebudes del front del Guadarrama són de què les forces lleials continuen avançant amb el major entusiasme, realitzant freqüents moviments envoltants contra l'enemic. Els facciosos fugen, procurant protegir-se amb els accidents del terreny.

Els avions lleials han llançat gran quantitat d'explosius. Han estat fets molts presoners, que s'entreguen a les autoritats dels pobles de la Serra.

El poble secunda amb gran entusiasme l'actuació de les forces lleials.

L'única pega d'artilleria que posseeixen els rebels s'ha allunyat avui molt del front, segurament per temor a què en un impensat avanç caigui en poder de les forces del Front Popular.

Segons informacions rebudes de la millor font, els rebels que queden són ja molts pocs, y demés, no poden resistir per absència moral i falta de queviures i municions. Entre les forces lleials augmenta l'optimisme ja que es considera que el moviment feixista està completament aixafat.

Informacions rebudes d'Almeria asseguren que el tinent coronel cap dels rebels de Ceuta s'ha suïcidat.

Els diputats socialistes i comunistes continuen visitant diàriament els fronts de combat, essent ovacionats amb entusiasme per les forces del Front Popular.

HA CAIGUT SANT RAFAEL?

Madrid, 4. — Aquest matí ha circulat el rumor de que la bandera tricolor onejava en el Alto del León i que Sant Rafael havia caigut en poder dels lleials. Aquests rumors semblen confirmar-se per l'arribada a Madrid de milicians que tornen de la Sierra i són victorejats pel poble.

LA SITUACIÓ DELS INSURGENTS

Madrid, 4. — La situació dels insurgents a Granada, cada vegada és més precària. A la regió de Gijón també passa el mateix. Les forces republicanes avancen a tothora.

BARCELONA

EN EL DIPOSIT JUDICIAL

Barcelona, 4. — Durant les darreres 24 hores en el Dipòsit judicial han ingressat 11 cadàvers.

DOS DETINGUTS

Barcelona, 4. — Quan intentaven passar la frontera han estat detinguts dos individus els quals malgrat anar provistos de passaport han infundit sospites.

ADHESIO

Barcelona, 4. — Uns delegats de la Unió de Radiotelegrafistes ha visitat al Conseller de Comunicacions per a testimoniar-li la seva més incondicional adhesió.

REUNIO DEL CONSELL DE GENERALITAT

Barcelona, 4. — A un quart de dues s'ha reunit el Consell de la Generalitat. No hi ha assistit el senyor Comorera ni tampoc el senyor Vidella. Ambdós es troben fora de Barcelona i durant les seves absències es faran càrrec dels departaments respectius els senyors Casanovas i Martí Esteve.

El Consell ha acabat a les dues de la tarda. El senyor Casanovas ha dit que no tenia que manifestar res a premsa i que per altra banda ningú havia d'estranyar el què en aquests moments sovintejessin les reunions del Govern.

ENTREVISTA

Barcelona, 4. — El diputat senyor Trabat s'ha entrevistat amb el Conseller de Defensa tinent coronel senyor Díaz Sandino.

ESTRANGER

CONVECIO RATIFICADA

Saint Nazare, 4. — Ha estat ratificada la convenció col·lectiva, conclosa entre patrons i obrers, en les indústries metal·lúrgica i construccions navals. Els tallers i els astillers reprenghen immediatament la seva activitat. Més de sis mil obrers acordaren evacuar els tallers i reintegrar-se al treball, després d'èsser declarades les noves bases de treball.

INFORME APROVAT

Praga, 4. — En el Congrés Internacional de Mines —en el que participaven delegats de deu països— s'aprova per unanimitat un informe del delegat francès reclamant la generalització de la jornada de sis hores i la setmana de trenta sis hores a les mines.

ADDIS ABEBA ATACADA

Djibuti, 4. — Informacions procedents d'Addis Abeba confirmen que unes bandes etiòpiques, baix la direcció del dedjaz Abera, atacaren la capital, però foren repel·lides per les tropes italianes. Per ambdós costats hi hagué pèrdues que es calculen importants. S'estima en els mitjans militars d'aquesta ciutat que Addis Abeba es veurà amenaçada continuament, durant la temporada de plujes, per bandes de guerrillers quina acció es difícil de controlar i reduir.

EN EL CONSULAT D'ESPANYA AMEXIC

Mèxic, 4. — Durant l'absència del Consol General d'Espanya a Tampico unes desconeguts entraren en el consolat i feren registres en el despatx del consol. Degut al desordre en què deixaren el despatx és impossible saber si ha nestat robats alguns documents. Es sospita que els individus que assaltaren el Consolat tenien la intenció d'apoderar-se del còdic secret del servei diplomàtic.

AMNISTIA

El Cairo, 4. — El Parlament ha votat per unanimitat l'amnistia política. Per altre part les delegacions anglesa i egípcia que negocien l'acord entre ambdós països, examinaran d'acord amb els Tractats internacionals i el pacte Briand-Kellog les condicions en què pot admetre's Egipte en la Societat de Nacions. Anglaterra ha promès apoiar aquesta candidatura.

ALDARULLS

Mostaganem, 4. — Per qüestions professionals es produïren aldarulls en el port entre membres de la C. G. T. i del Sindicat lliure. El cap d'aquest tingué d'ésser traslladat a l'hospital en estat greu. A conseqüència de la decisió presa per le sorganitzacions obreres, cegetistes i nacionalistes, entaularen un vertader encontre, canviant-se varis dispar. L'arribada de les tropes, que vigilen els ports, posà fi a la contenda, de la qual han resultat un mort i nombrosos ferits.

CINEMA

Leocadia Alba

Ficha biográfica)

Con esta actriz —auténtica gloria del teatro español— se da el caso insólito de que hace su debut en un nuevo arte en la edad en que la mayoría, —si han podido llegar— viven ya retirados de las inquietudes de la escena.

A los 70 años, su primera película —"El genio Alegre"— realizada bajo la dirección de Fernando Delgado, constituye un decidido éxito. Y abre antes esta gran actriz, tan habituada a los triunfos logrados por obra y gracia de su excepcional valía artística, nuevos horizontes nimbados de fundadas esperanzas.

Catorce lustros consagrados al arte escénico constituyen una ejecutoria difícilmente recusable. Casi puede decirse que desde su nacimiento, acaecido el 25 de febrero de un 1886 tan lejano que se pierde entre la estampa borrosa de un ochocentismo espiritual y romántico, Leocadia Alba no ha dejado de trabajar en el teatro. Muy pequeña aún, —a los siete u ocho años— hizo sus primeras armas trabajando en un cuadro infantil que actuaba en el teatro Martín. Se representaba la comedia sacra de Enrique Zumel "El nacimiento del Mesías" y Leocadia Alba vió florecer entonces, entre los aplausos del público, el premio de su primer éxito.

Después trabajó en algunos papeles modestos, como por ejemplo en el coro de "La Gran Vía"; y fué formando su temperamento de actriz a lo largo de una serie de "bolos" por España que cimentaron el triunfo que se avecinaba.

Luego... Para qué intentar un bosquejo de sus triunfos teatrales. Durante los años que componen su carrera, Leocadia Alba, actriz primerísima, ha cosechado innumerables aplausos y ha dado vida con su sensibilidad de artista extraordinaria a personajes y obras que se han hecho famosos. Entre las obras estrenadas por ella, figuran "A casarse tocan", de Chapí y Ricardo de la Vega; "El año pasado por agua", también de Ricardo de la Vega y el maestro Chueca; "La caza del oso", de Chueca; "El señor Luis el tumbón", de Barbieri; en esta obra su malograda hermana interpretó por vez primera un papel de "característica" a los 16 años. "El chaleco blanco", de Chueca y Ramos Carrión; "La baraja francesa", de Sinesio y Valverde; "Las tentaciones de San Antonio", de Chapí; "La verbena de la Paloma", "El barquillero", "El nido".

Su despedida, la hizo el 11 de Junio de 1933, con la comedia de los hermanos Alvarez Quintero "Lo que hablan las mujeres".

El propósito de Leocadia Alba era retirarse a descansar. Pero Cifesa, la gran productora española que afanosamente busca nuevos valores que añadir al prestigio de nuestro cine, le propuso trabajar en la pantalla... Artista por temperamento y por vocación, ella no ha podido negarse a la llamada patriótica del "séptimo arte".

EL GALAN DE "EL GENIO ALEGRE" Y LOS INCONVENIENTES DE UN EXCESIVO VESTUARIO

Pocos galanes cinematográficos podrán competir con Fernando Fernández de Córdoba el protagonista de "El genio Alegre" en cuanto a cantidad de vestuario se refiere.

No hace muchos días, al reanudarse el rodaje de unas escenas de esta película de Cifesa, y cuando Fernández de Córdoba, vestido con un impecable traje azul, se disponía a actuar, se vió sorprendido por una exclamación del director Fernando Delgado.

—¡Otra vez lo de siempre! Ese traje no es el que debes llevar. Ha de ser el mismo de antes, ya que la escena es continuación de la anterior.

El actor subió inmediatamente a su camerino, dispuesto a ponerse la ropa que correspondía. Pero he aquí que,

ante el asombro de todos, reapareció poco después con un magnífico traje marrón que no se parecía en nada al que había llevado antes.

—Pero hombre, —le increpó de nuevo Delgado— ¿El que llevabas no era el gris?

—El gris?... Sí, sí. Esa palabra puede aplicarse en un caso corriente, pero carece en absoluto de valor para designar un traje en un guardarropa que, como el del actor a que aludimos, cuenta con más de quince trajes de este color en diferentes tonos y muestros.

Y aquí vino lo gordo. Fernández de Córdoba no se acordaba cual de todos era el que había llevado; y entonces comenzó una búsqueda en la que colaboró todo el personal de los estudios. Gracias a que la taquígrafa de Fernando Delgado, mujer al fin y por ello más observadora de estas cosas, pudo

poner luz en el asunto encontrando el traje de que se trataba.

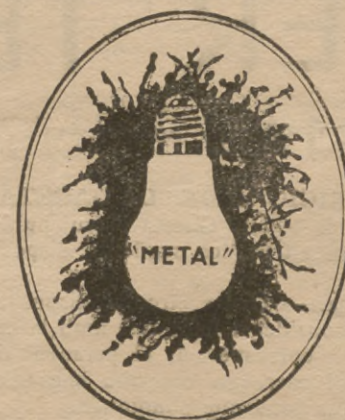
El obstáculo quedó salvado. Pero el director, que por lo visto no quiere más lios de este género, ha aconsejado al actor que clasifique sus trajes por colores, formas y muestras, —o mejor— que les ponga número como en los guardarropas de los teatros.

Porque es lo que él dice: —¡Si le da por seguir eclipsando el famoso vestuario de Valentino, no va a haber manera de terminar la película.

MOBLES

GRAN ASSORTIT EN DORMITORIS I MENJADORS
PREUS MAI VISTOS
GRANS REBAIXES
M. ESTEBA Carretera de Barcelona, 1. — GIRONA

MARCA DE GRAN PRESTIGI

DEMANBU-LA ARREU

INVENTO MARAVILLOSO

MAQUINA DE ESCRIBIR

Mercedes Electra

LA MAS RÁPIDA :: 20 COPIAS A LA VEZ

Mercedes Exprés n. 6 con Tabulador Automático,

y FAVORIT, últimos modelos.

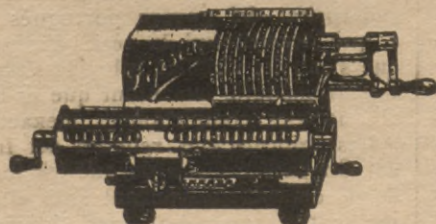
MERCEDES PORTATIL

Calculadoras "LIPSIA"

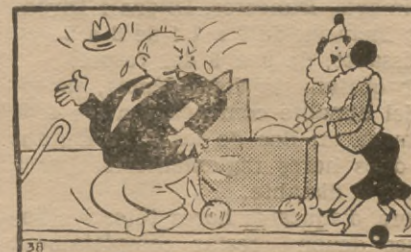
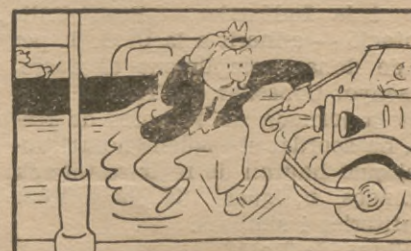
sumadoras y para todas las operaciones.

► Pídenlas a prueba al Representante general para España

OTTO HERZOG, calle Andrés Mellado, 32. - MADRID

TRIP TRAP

L'home que es salvà a l'acera.

"L'estómac
és la deu
d'alegria de la vida"

Cuideu-vos-el
amb una bona
alimentació i algunes
cullerades de

DIGESTÓNICO

del Dr. Vicente

ES VEN A LES FARMACIES

FULLETO DE L'AUTONOMISTA

Núm. 184

R. ORTEGA Y FRIAS

La Casa de Tócame-Roque

(Con autorización de la Editorial Castro, S. A., Carabanchel Bajo, Madrid)

tienes razón para acusarme.

—Me quejo de la negra fatalidad —
murmuró sordamente el criado.
—Sin embargo, hemos tenido fortuna...

—No viviré tranquilo mientras exista ese hombre.

—La culpa es tuya y del otro señor. Para matar a un hombre no se debe andar con tantos rodeos.

—Si aún quieres servirme...

—¿Y por qué no? —dijo sencillamente Pedrote.

—Ya no aspiro más que a vengarme, nada más.

—Pues con una puñalada...

—Puedo disponer de mucho dinero, y el día que consigas matar a ese hombre, te daré e l oro a manos llenas.

—Ahora...

—Hemos de salir.

—Antes te daré en la espalda unas friegas con agua y sal, porque...

—Déjame.

—Tomás, es preciso cuidarse...

—No me importa morir.

—¿Sin haberte vengado?

—¡Oh!...

—En un abrir y cerrar de ojos.

—Vamos, Pedrote, vamos.

Ni friegas ni nada quiso tomar.

Los dos criminales salieron.

—Por supuesto —decía Pedrote—,

buscaremos otra casa, porque en esta no estamos seguros. Esta noche les ha dado por ser generosos; pero no sabemos lo que harán mañana.

—Sí, es preciso que cambiemos de habitación.

—¿Adónde vamos?

—A la calle del Barquillo.

—No sé para qué; pero adelante.

Jacinto, el doctor y don Juan se habían encaminado también a la misma calle.

—Os quedaréis en vuestra casa, ¿no es verdad? —le decía Sarmiento a su protegido.

—¿Y mi espada?

—Me parece una locura que vayáis a reclamarla a don Pedro.

—Pues así lo haré, y me dejaréis entrar solo.

—Vuestro tío, desesperado al ver

que no ha conseguido lo que deseaba, es capaz de cometer un nuevo abuso.

—No se atrevería.

—No le conviene; pero...

—Iré.

—Buscáis una satisfacción pueril; pero si os empeñáis...

—Sí —dijo resueltamente el mancebo.

Llegaron frente a la casa del criminal.

Se detuvieron.

CAPITULO LXXXV

COMO RECOBRE SU ESPADA JACINTO

El doctor había dicho muy bien; lo que buscaba Jacinto era una satisfacción pueril, que podía ostarle muy cara, porque era posible que su rival, despechado y dejándose arrebatar por la ira, cometiese cualquiera locura, sin pensar que se colocaba en peor situación.

Ni por este temor ni por ningún otro había de detenerse el audaz mancebo, y como si ningún peligro corriese se acercó a la puerta y llamó.

Todo slos criados dormían; pero el fingido Meneses esperaba a Tomás, que debía llevarle la noticia de lo que al fin hubiera sucedido.

—Negocio terminado —dijo el señor

Pedro, al oír llamar.

Y tomó la palmatoria, bajó y abrió, sin meterse en más averiguaciones.

Jacinto entró como pudiera haber entrado en su casa, detúvose y fijó una mirada penetrante en el hidalgo.

Este retrocedió y quedó inmóvil.

Su rostro se tornó lívido y se desfiguró.

Abriéronse sus ojos como si fuesen a saltar de sus órbitas.

La presencia de Jacinto le produjo el mismo efecto que la aparición de un fantasma.

Tan aturdido quedó, que no pudo articular una sílaba.

—¿Qué os sucede? —dijo el mancebo con una calma terrible en aquellos momentos—. ¿Por qué tembláis?

—¡Oh!... La conciencia os acusa y os manda doblar la cabeza ante un infeliz como yo... ¡Si resucitara vuestro hermano!... ¡Si pudiera salir del sepulcro vuestro ilustre padre, no os reconocería, y os maldeciría.

—¡Ah!...

—Traidor, cobarde...

—¡Por el infierno! —exclamó, al fin, el hidalgo.

—¡Y la noble sangre de los Meneses corre por vuestras venas! ¡Y vuestro nombre es el mío!... No sé, don Pedro, no sé si tengo la obligación de mataros por haber manchado el limpio honor de nuestra familia.

—Basta...

—¿Sois don Pedro de Meneses?... Lo dudo, caballero, lo dudo...

—¿Qué decís? —replicó el criminal, perdiendo otra vez el valor.

—No, no quiero creer que seáis el hermano de mi padre.

—Tantas ofensas...

—¿Y las que vos me hacéis? ¿Pues no deshonráis a vuestra familia, no me deshonráis a mí al deshonraros con la traición, la cobardía y todas las maldades? ¿Qué sucedería si la justicia conociese vuestro crimen?

—Pues bien, entregadme a la justicia y...

—Allí tenéis dos testigos de vuestro crimen —dijo el mancebo, señalando hacia la calle.

—Y testigos que valen mucho, porque son don Juan Pacheco y el doctor Sarmiento.

—¡Eso más!... Vos, tan escrupuloso por el honor de la familia...

—Eso dos hombres me han salvado.

—¡Que os han salvado!... Ningún peligro corráis, porque...

—Vuestros cómplices dejan asesinaros.

—Eso, no.

—Sí.

—Mandé que os respetasen vuestra vida.

—Mentís como un villano.

—¡Vive Dios!, que...

—En mi poder estáis, no lo olvidéis.

—Seríais capaz de todo, ya lo sé.

—Acabemos, que vuestra presencia me ofende.

—¿Para qué habéis venido?

—Para que me entreguéis mi espa-